

komme Ufred frem, om ikke saa meget mellem Mændene saa mellem Konerne, og det er en slem Ting med Hensyn til det Liv, disse Funktionærer komme til at føre. Ogsaa der beder jeg altsaa om, at man vil gaa varsomt frem. Endelig omtalte det ærede Medlem forskellige Ulemper, som findes omtalt i Slutningen af Bemærkningerne; for det Tilfælde, at man ikke anlægger Anstalten ved Kjøbenhavn men gaar længere bort herfra. Enten nu Anstalten bliver lagt ved Hillerød, Randers eller et andet Sted, vil det blive det samme. Ulemperne ere de samme, som ere fremhævede forrige Aar. Disse Ulemper kritiserede det ærede Medlem meget stærkt, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at en stor Del af disse Ulemper efter Ministeriets Mening ikke bør hindre den Ordning, Lovforslaget tilsigter. Altsaa det er ikke Meningen med Anførelsen af disse Ulemper, at man skulde lægge noget som helst Pres paa med Hensyn til ikke at gaa bort fra Kjøbenhavn. Meningen har udelukkende været den at varsko, at gøre opmærksom paa, at det at gaa bort fra Kjøbenhavn vil medføre Udgifter i forskellige Retninger; som man ellers ikke vilde faa. Det gælder navnlig med Hensyn til de Embedsmænd og Betjente, der ere ansatte ved Anstalten. Det ærede Medlem havde saa meget imod, at det er anført, at Embedsmændene havde Ret til at kræve deres Afsked med Ventepenge, naar Anstalten flyttes til Hillerød, Randers eller et andet Sted. Jeg tror ikke, der er Tvivl om, at Embedsmændene have denne Ret, thi de ere ikke, som det ærede Medlem mente, ansatte ved Statens Kvindefængsel, men derimod ved Kvindefængslet paa Kristianshavn. De have altsaa en Ansættelse, der knytter dem til Kristianshavn. Et helt andet Spørgsmaal er det jo, hvorvidt Embedsmændene ville benytte denne Ret, det kan der være forskellige Meninger om. Jeg tror ikke, Inspektøren vil benytte den, derimod kan der nok være andre Embedsmænd, der ville det. Det gælder særlig Præsten, da hans Lønning, saa vidt jeg ved, er saa ringe, at han ikke kan leve af den alene, men maa have private Hverv ved Siden af. I øvrigt har det ærede Medlem fuldkommen Ret i, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Embedsmændene, naar vi flytte Anstalten, kunne kræve Ventepenge eller ej, hører ind under Domstolenes Afgørelse, saa at der kan være Tale om at henvise dem til at gøre deres Ret gældende ved Domstolene. Det ærede Medlem kritiserede ogsaa Udtalelserne i Be-

mærkningerne om det kjøbenhavnske Fængselselskab. Da det ærede Medlem særlig talte for at anbringe Anstalten ved Randers, idet han navnlig gik ud fra den Betragtning, at der manglede et saadant Fængsel i Jylland maa jeg gøre opmærksom paa, at det da ikke vilde være let for det kjøbenhavnske Fængselselskab at tage sig af de Fanger, der udgaa fra dette Kvindefængsel, og at det kjøbenhavnske Fængselselskab derfor maatte opgive denne Gerning, som da maatte overføres enten til det jyske Fængselselskab eller til et lille særligt Fængselselskab, der dannede sig paa det Sted, hvor Kvindefængslet blev anbragt. Thi paa en saa lang Afstand kan man ikke tage sig af de Fanger, der udgaa fra Anstalten.

E. Sørensen: Jeg kan i alt væsentligt være meget tilfreds med den højtærede Justitsministers Udtalelser, idet Ministeren erklærede sig villig til at forhandle om en Nedbringelse af Udgifterne, dels ved en Besparelse paa forskellige Bygningsudgifter, dels ved at opføre Anstalten til et mindre Fangeantal end her beregnet. Naturligvis maa jeg være enig med den højtærede Minister i, at man ikke kan beregne, at der sker en Besparelse af 5,000 Kr. pr. Fange, hvis Strafanstalten bliver bygget for et mindre Antal Fanger, men der spares dog altid en Del. Der er en Omstændighed, der bestyrker, at det vist er overflødigt at opføre en Strafanstalt til 209 Fanger. Det hed ganske vist i Fjor, da det Udvalg, der behandlede Sagen, forlangte Oplysninger fra Fængselsvæsenet, at Fangeantallet i 1897—98 havde været abnormt lavt, men at der nu atter var en jævn Stigning. Og i Bemærkninger i Aar hedder det, at det dog er lidet sandsynligt, at Fangeantallet skulde vedblive at være saa lavt, som det har været de senere Aar. Der synes imidlertid ikke at foreligge noget, der kan bestyrke denne Formening, jeg kan næsten sige det Haab, som Fængselsvæsenet synes at nære om et forøget Fangeantal. Jeg skal tillade mig at oplyse, at i 1894—95 var Fangeantallet paa Kristianshavns Strafanstalt 138, i 1895—96 127, i 1896—97 120, i 1897—98 102 og nu i det sidst afsluttede Finansaar 1898—99, for hvilke Tallene endnu ikke foreligge for os, men for hvilket jeg har skaffet mig Oplysninger, var Fangeantallet 98 eller nøjagtig 97,72. Der viser sig altsaa at være en stadig Synken, saa vi nu ere naaede ned til ca. 100, og der er ingen Tendens til nogen Stigen. Men ud fra et Fangeantal paa